

Vänsterpress om Spanien – hösten 2018

Denna artikelsamling behandlar utvecklingen i Spanien och i synnerhet Katalonien efter de omskakande händelserna i slutet av förra och början av innevarande år.

I december 2017 hölls val till det regionala katalanska parlamentet. Valet hade utlysts av den spanska centralregeringen, med förhoppningar om att man därmed skulle kunna driva tillbaka de katalanska separatisterna. Men så blev det inte: Separatisterna behöll (marginellt försvagade) sin *parlamentariska* majoritet (med 47,5 % av rösterna), men de som var emot separation fick flest röster. Men det blev också (ur ett vänsterperspektiv) försämringar: Förutom att regeringspartiet i Madrid (PP, Folkpartiet) gjorde ett mycket dåligt val, stärktes de borgerliga högerpartierna, såväl bland separatisterna som unionisterna (särskilt *Ciutadans*, *Cs*), samtidigt som vänstern minskade kraftigt (väst gick det för vänsterpartiet CUP som halverades).

I praktiken blev valet ett bakslag för de katalanska separatisterna, i synnerhet vänstern bland dem. Å andra sidan tvingades efter en korruptionsskandal PP i juni lämna över centralregeringen till det spanska socialistpartiet (PSOE). Detta kan vara bra att känna till när man läser artikarna nedan.

Tidigare artikelsamlingar från vänsterpressen (äldsta först): [Vänsterpress om Katalonien – mitten av oktober 2017](#), [Vänsterpress om Katalonien – slutet av oktober 2017](#), [Vänsterpress om Katalonien](#) (mitten av november 2017) och [Vänsterpress om Katalonien](#) (januari 2017)

För en utförligare bakgrund, se:

[Katalonien efter självständighetsförklaringen](#) (november 2017)

[Katalonien-dossier november 2017 - vänstern och Katalonien-krisen](#) (november 2017)

[Intervju: Podemos under press](#) (december 2017)

Martin Fahlgren: [Nationella frågan idag – Katalonien och Kurdistan](#) (december 2017)

Martí Causa: [Katalonien: självständighetsrörelsen gör motstånd men utan att klargöra sin strategi](#) (december 2017 analyserar valresultatet).

Se även intervjun med Podemos-parlamentarikern [Teresa Rodríguez: Vi måste fortsätta att bygga upp ett alternativt ”sunt förnuft”](#)

Martin Fahlgren 17/9 2018

Innehåll

Flamman	1
<i>Stöd Kataloniens frihetskamp!</i>	1
Internationalen	2
<i>Spanien: Högern kollapsade och vänstern missade chansen</i>	2
<i>Antikapitalistisk framgång i Andalusien</i>	5
Offensiv	6
<i>Strejker och kamp mot spanska repressionen och sexistiska domar</i>	6
<i>Katalonien: Ökad repression – men motståndet fortsätter</i>	8

Flamman

Stöd Kataloniens frihetskamp!

Kalle Holmqvist

30/8 2018

I Sitges strax utanför Kataloniens huvudstad Barcelona hänger regnbågsflaggorna från sommarens Pridifestival kvar på balkongerna, sida vid sida med den rödgula katalanska flaggan och skyltar med texten: ”Llibertat presos polítics” (Frihet åt de politiska fångarna). Jordi Cuixart och Jordi Sánchez sitter fängslade på grund av att de uppmanat till fredliga protester. Kataloniens ex-president, mittenpolitikern Carles Puigdemont, har tvingats gå i exil i Belgien.

I juni tvingades Spaniens högerregering avgå efter en korruptionsskandal. Men de politiska fångarna har inte frigetts. I längden kan inte tvisten lösas på annat sätt än att Katalonien får bilda en egen fri stat, eventuellt i någon slags federation med Spanien. Principiellt är frågan väldigt enkel. Katalonien har samma rätt till nationellt självbestämmande som Estland, Palestina eller Norge.

Mellan 1814 och 1905 var Norge i påtvingad union med Sverige. Även om norrmännen hade egna lagar var viktiga områden – som utrikes- och handelspolitiken – i händerna på ett odemokratiskt unionsstyre.

De storsvenska nationalisterna var besatta av symbolerna. Norrmännen fick inte ha en egen flagga (Sverige tvingade på dem ett unionsmärke i övre hörnet av flaggan 1844) och absolut inte konsulat i utlandet. När Norge bröt sig ur unionen blev Sveriges makthavare vansinniga, men arbetarrörelsen såg till att alla planer på krig omöjliggjordes.

Att Katalonien fortfarande styrs från Madrid är delvis ett resultat av spanska inbördeskriget 1936–39. Efter att den spanska republiken utropats 1931 fick Katalonien utökat självstyre och hade mycket väl kunnat bli helt oberoende. Men när Francisco Francos fascister tog makten och avskaffade demokratin centraliserades makten. Det katalanska språket förbjöds i offentliga sammanhang. Diktaturen avvecklades efter Francos död 1975, men flaggan och den monarkistiska nationalsången behölls. Det är dessa symboler som den spanska högern nu desperat slåss för att bevara.

Spansknationalisterna har EU på sin sida och det enda verktyg de har att ta till – förutom öppet våld som i samband med folkomröstningen 2017 – är att blockera Katalonien från medlemskap i unionen. Men frågan är om Katalonien vill vara med i det alltmer blåbruna EU, där regeringarna i Ungern och Polen sätter tonen. Det katalanska vänsterpartiet CUP har länge krävt utträde ur både EU och Nato. Ex-presidenten Carles Puigdemont, tidigare känd som EU-anhängare, föreslog förra året (The Times, 21/11 2017) att Katalonien ska göra som Storbritannien och folkomrösta om att gå ur, eftersom EU motverkat demokrati och mänskliga rättigheter.

För Kataloniens självständighetsrörelse handlar kampen delvis om att skipa historisk rättvisa. Nationaldagen 11 september firas till minne av Barcelonas belägring 1714. Då samlas människor på torgen och sjunger nationalsången Els segadors från 1890-talet: ”Quan convé seguem cadenes” (När tiden är inne ska vi bryta av kedjorna). Men det finns också praktiska politiska skäl bakom Kataloniens frihetslängtan.

Jämfört med grannarna är Katalonien mer vänster, mer feministiskt, mer internationalistiskt, mer flyktingvänligt och röstar rödare. Genom att bryta med Spanien skulle man slippa Madrids nyliberala nedskärningar och inskränkningar av yttrandefriheten.

För vänstern och alla progressiva krafter finns här en historisk chans att stötta en frihetsrörelse som är obefläckad från terrorism och inte har några som helst auktoritära tendenser. En nationell självständighetskamp som är solidarisk och öppen mot omvärlden.

Internationalen

Spanien: Högern kollapsade och vänstern missade chansen

Alex Fuentes

8/6 2018

Etablissemangen är djupt skakat, Spaniens regim från 1978 har kollapsat. Partido Popular är djupt misskrediterat och har tvingats bort från makten. I detta historiska läge för den radikala vänstern ägnade sig tyvärr vänsterpartiet Podemos åt politiskt självskadebeteende och försatte sin chans att få upp sina frågor på agendan. Alex Fuentes ger oss sammanhangen.

Vi har sagt det tidigare. Det spanska högerpartiet Partido Popular (PP), arvtagare till

1 juni 2018. Mariano Rajoy blir bortpetad från premiärministerposten. Foto: Pool Moncloa/Diego Crespo

diktatorn Francisco Franco och regeringsparti fram tills för några dagar sedan, är ett skurkparti. Detta blev en officiell sanning i och med att Riksdomstolen efter nio års utredningar dömde ett flertal högt uppsatta högerpolitiker till fängelse som en följd av korruptions-skandaler som pågått decennier. Högerpartiet har finansierats med tvättade pengar och tagit emot mutor åtminstone sedan slutet av 1980-talet. Partiets finansiering visade sig vara kvalificerad kriminell verksamhet och har lett till högerpartiets största politiska kris någonsin. Etablissemangen är djupt skakat, Spaniens regim från 1978 har kollapsat. Tidigare påståenden om korruption inom PP har partitoppen avfärdat som ”konspirationsteorier”, som ”aldrig kommer att kunna bevisas”, hette det. Redan 2009 fällde till exempel dåvarande premiärminister Mariano Rajoy dumdryga kommentarer om en av sina hårt ansatta ministrar:

”Klockan är tolv och Bermejo har inte avgått”. Strax därefter tvingades Bermejo göra sorti. Så har det låtit i fall efter fall, i en kronisk förnekelsestrategi. Men nu har Riksdomstolen slagit fast att korruptionen omkring Gürtelaffären (Gürtel är en av de högerpolitiker som dömts för finansiella brott och mutor) har varit så omfattande runt om i landet att det är klart för alla som har ögon att se med, att PP är ett brottsligt parti.

Flera korruptionsåklagare har under åren haft fullt upp med att reda ut maffiakulturen inom PP. En av skumraskfigurerna, en lokalpolitiker i kommunen Majadahonda, fick för egen del inte den ekonomiska utdelning han hoppats på, och surade därför till och började spela in sina samtal. Det avslöjades så mycket korruption att skandalen växte lavinartat, och åklagarmyndigheten tvingades tillsätta flera allmänna åklagare i utredningsarbetet. Ett antal partistyrrelseledamöter, bland annat partikassören Luis Bárcena, hade tidigare dömts för inblandning i diverse korruptionsaffärer och dömdes på nytt till 33 års fängelse.

Inte mindre än 29 av 37 anklagade dömdes till sammanlagt 351 års fängelsestraff. Även den ångerfulle kommunpolitiker från Majadahonda som spelat in sina kumpaner fick sin beskärda del av straffet och får drygt fyra års fängelse. Gürtel fick 51 års fängelse, han lyckades nämligen bryta mot nästan alla paragrafer i strafflagen som förknippas med korruption. Det handlar om enorma summor, miljoner och åter miljoner euro. Riksdomstolen talar om ”ett autentiskt och effektivt system för institutionell korruption genom manipulationsmekanismer för central, autonom och lokal offentlig upphandling genom nära och kontinuerliga relationer med inflytelserika medlemmar i partiet”.

Riksdomstolens domslut briserade som en politisk bomb och fick oväntade politiska konsekvenser, Det socialdemokratiska PSOE vaknade plötsligt till liv och riktade ett misstroendevotum för att få Rajoy att kliva av, medan högerkonkurrenten Ciudadanos krävde att nyval skulle genomföras omedelbart. Ett ursinnigt PP betraktar nu PSOE:s ledare Pedro Sánchez som ”politikens Judas i Spanien” i knä på ”terrorismens arvingar”. Under den senaste tiden har flera massiva folkliga protester mot regeringens högerpolitik ägt rum och det är i denna politiska kontext som tillfället att bli av med högerregeringen uppstod.

I detta historiska läge för den radikala vänstern ägnade sig tyvärr vänsterpartiet Podemos åt politiskt självskaumbeteende och lyckades trassla in sig i en egendomlig intern omröstning och missade ett historiskt tillfälle att agera offensivt och få upp sina frågor på den politiska agendan. Nyligen gick Podemos generalsekreterare, Pablo Iglesias, tillsammans med Irene Montero som leder Podemos parlamentsgrupp och även är Iglesias partner, ut och meddelade att de hade tagit ett banklån på 540 000 euro för att kunna köpa en villa i utkanten av Madrid. Borgerlig media var inte sena att utnyttja detta och drog i gång ett oetiskt och gränslöst drev mot Podemos radarpar. Bland Podemos medlemsbas uppstod en frustration, när hela Podemos existensberättigande ifrågasattes. Förvisso har inget olagligt eller ens oetiskt skett, men det är klart att händelsen påverkade alla inom Podemos. Iglesias beklagade sig över att borgerlig media gav sig just på honom och inte andra toppolitiker som faktiskt äger flera villor. Men nu handlade det om Podemos. Medias drev ledde till att Iglesias och Montero utlyste en intern omröstning inom Podemos. Om en majoritet av medlemmarna underkände villaköpet skulle båda ha avgått och lämnat sina politiska uppdrag. En majoritet såg naturligtvis hyckleriet i detta och försvarade sina ledare samtidigt som kritiska röster i partiet anklagades för ”illojal” verksamhet. Anticapitalistas, den radikala vänsterströmningen inom Podemos, betraktade banklånet som en privatsak men såg den interna omröstningen som ett uttryck för politisk omdömeslöshet.

Några kända ansikten i Anticapitalistas deklarerade att de själva föredrar att leva som de lär och därför bor i samma typer av bostäder som väljarna de företräder.

Att bo i villa kanske representerar en viss livsstil om man så vill, och man kan tycka att det är

olämpligt eller inte, men det har ingenting med partiets politiska principer att göra. Ett personligt beslut gjordes emellertid till politik med påföljden att Podemos i praktiken gjordes ansvarigt för ett personligt beslut som tillhör privatsfären. Medlemmarna ställdes inför ett dilemma: att stödja ett Iglesias villainköp eller skjuta sig själva i foten. Politiskt är detta orimligt. Varför bjuda på detta spektakel i ett läge där PP haltade omkring som ett skadskjutet djur, misskrediterat i en skandal av kolossala proportioner, och dessutom hårt pressat på grund av krisen i samband med debatten som uppstod kring repressionen mot självständighetsrörelsen i Katalonien.

Anticapitalistas tog avstånd från omdömeslösheten och fick ledningens ilska emot sig. Den interna omröstningen visade att 68 procent av partiet ställde sig bakom ledarna medan en tredjedel underkände dem. Det finns utan tvivel olika politiska synsätt i organisationen. Den 31 maj fördes en febril debatt i parlamentet kring misstroendevotum, under tiden satt premiärministern gömd i 8 timmar på en restaurang i närheten. Podemos gav sitt stöd till PSOE:s misstroendevotum mot Rajoy, och ville ”kasta ut de korrupta”. Även katalanska och baskiska nationalistiska partier gick emot Rajoy. Dagen därpå gick misstroendevotumet igenom och högerens Rajoy fick lämna regeringen, och den socialdemokratiska Pedro Sánchez sade sig vara beredd att ta över premiärministerposten. Högern skyndade sig att döpa den nya regeringen till ”Frankensteins regering”.

Kung Felipe VI utnämnde den 2 juni Pedro Sánchez till den sjunde premiärministern sedan den pseudo demokratiska regimen infördes 1978 efter diktatorn Franco. Det är självfallet hälsosamt att den korrupta partihögern är väck från den politiska makten. Men sett ur vänsterperspektivet hade ”Frankenstein” redan innan Rajoys fria fall gett sitt stöd till högerpartiets budget vilket Podemos är kritiskt mot. Socialdemokraternas partiledare och nya regeringschef Sánchez var väldigt tydlig när han vände sig till de besegrade: ”Hoppas ni förhåller er lojala till den nya regeringen med samma lojalitet som PSOE visade er i opposition”. Detta hindrade inte Podemos Pablo Iglesias från att komma med förhoppningsfulla inviter om en ”gemensam progressiv” regering.

Man kan inte utesluta att PSOE:s nya regering i sin regeringsförklaring inkluderar några av de krav som lyfts fram i samband med de senaste folkliga mobiliseringar som ägt rum i Spanien. Men den nya regeringen kommer inte i grunden att ändra den utstakade ekonomiska högerpolitiken. Näringslivet kräver redan nu att PSOE ska bevara det ”grundläggande” från den förra regeringen; det vill säga dess arbetarfientliga ”arbetsrättsliga reformer”.

En vänster värd namnet måste göra motstånd mot borgerlig politik även om den levereras av en socialdemokratisk regering. Att fälla Rajoys högerstyre i parlamentet är en sak, men man måste också gå emot hela den nyliberala politiken. Allt annat blir halvmesyurer. Podemos ställs nu inför ett dilemma. Antingen blir partiet socialdemokraternas vänsteralibi eller så väljer det att driva en konsekvent opposition från vänster.

Pablo Iglesias drömmer om att sitta i en regering tillsammans med PSOE samtidigt som Anticapitalistas uppmanar till kamp mot varje åtgärd som innebär åtstramningspolitik. Det är mycket som står på spel, kampen mot den ekonomiska eliten och deras nya politiska kort (Ciudadanos) samt PSOE:s proborgerliga linje kommer att stå i centrum. Men kampen för ett annat Spanien avgörs inte i parlamentet utan av ett mobiliserat folk på gator och torg och arbetsplatser.

Hur man än vrider och vänder på saken återstår för vänstern uppgiften att bygga upp en politisk folkrörelse som går mot strömmen för att angripa roten till problemet – den kapitalistiska kroppen i ett Europa med växande bruna fläckar.

Antikapitalistisk framgång i Andalusien

Alex Fuentes

27 juli 2018

Teresa Rodriguez

Spanska Podemos nationella ledning har försökt rensa ur vänsteroppositionen. Men anti-kapitalisten Teresa Rodriguez gick segrande ur Podemos primärval i Andalusien med 75 procent av rösterna.

Den spanska högern tvingades lämna regeringsmakten till förmån för socialdemokraternas PSOE och befinner sig idag i en fullständig politisk kris. Podemos ledning, med general-sekreterare Pablo Iglesias i spetsen, har gjort tydliga närmanden till PSOE med syfte att ingå i en gemensam regering vilket lett till ökade politiska spänningar mellan Iglesias ledning och Anticapitalistas som utgör vänsteroppositionen i Podemos.

I början av 2019 är det regionala parlamentsval i Spanien och partierna ska därför genomföra primärval med sikte på dessa val.

Andalusien är det starkaste fästet för PSOE och styrs av Susana Diaz som tillhör den socialdemokratiska högerfalangen och som visat sig vara en oberäknelig och manipulativ ledare. För att förekomma hennes fulspel tvingas partierna i Andalusien att redan nu bedriva primärval, det vill säga omröstningar om vilka som ska vara kandidater i de kommande valen. Podemos är förhållandevis starkt i just Andalusien, partiet leds där av Teresa Rodriguez, en ledande medlem i Anticapitalistas.

Inför primärvalet i Andalusien har Podemos nationella ledning manövrerat med syfte att bli av med Teresa Rodriguez som i breda vänsterkretsar betraktas som en radikal och folklig ledare.

Podemos ledning i Madrid har på olika sätt intervenerat i den interna valprocessen och gett sitt öppna stöd till en annan kvinnlig kandidat, Isabel Franco. Primärvalet i Andalusien genomfördes den 16 juli och Teresa Rodriguez gick segrande med 75 procent av rösterna medan Franco fick 22 procent och en tredje kandidat fick 3 procent.

Teresa Rodriguez har hela tiden varit motståndare till att Podemos ska toppstyras från Madrid och även velat befästa en allians med Izquierda Unida vilket den nationella ledningen ser som en försvårande omständighet i sin relation till PSOE.

Med en otvetydig majoritet av partiets medlemmar i Andalusien bakom sig kan nu Teresa Rodriguez fortsätta på den antikapitalistiska vägen i Podemos och möta PSOE i valet 2019.

Offensiv

Strejker och kamp mot spanska repressionen och sexistiska domar

Sindicato de Estudiantes

3 maj 2018

Den 26 april stod klassrummen i skolor och universitet i Katalonien tomma på grund av den studentgeneralstrejk som Sindicato de Estudiantes (Studentfacket) hade kallat till.

Återigen tog ungdomen till gatorna mot högerpartiet PP:s francoistiska repression för att tydligt säga till detta reaktionära block: Vi kräver demokrati och frihet för ungdomen och Kataloniens folk, och vi accepterar inte de antidemokratiska attackerna som hotar att förgöra våra rättigheter.

Över 10 000 ungdomar marscherade i Barcelona och hundratals fler i andra städer och byar i Katalonien, med krav på frisläppandet av politiska fångar, att paragraf 155 skrotas (vilken upphäver Kataloniens rätt till självbestämmande) samt att kriminaliseringen och förföljelsen av försvarskommittéerna och alla dem som har höjt sina röster mot denna antidemokratiska offensiv stoppas.

Vi vet att PP:s och dess allierades intentioner är att förödmjuka ett helt folk och skicka ett tydligt budskap till inte bara Kataloniens ungdomar och arbetare, utan till hela den spanska staten. De fängslar och åtar idag människor som stödjer självständighet, men de har också börjat göra det mot de som fördömer korrupcion, PP-regeringens orättvisa och monarkins roll.

Idag är offren för denna polisiära och statliga repression självständighetsrörelsen, rappare, tweetare, den baskiska ungdomen och andra, men imorgon kommer dessa metoder att användas mot dem som organiserar studentstrejker, mobiliseringar som de feministiska strejkerna den 8 mars, pensionsrörelsen och rörelsen mot vräkningar. Vi kan inte acceptera detta! I Katalonien den 26 april gjorde vi detta mycket tydligt och gick ut i kamp, precis som vi gjorde den 15 april då över 1 miljon marscherade i Barcelona. Detta visar vägen framåt för hur vi kan stå emot förtrycket.

Därför har Sindicato de Estudiantes i resten av den spanska staten aktivt mobiliserat till stöd för våra katalanska kamrater. Vi organiserade protestmöten i Baskien samt möten och blockader i resten av spanska staten. Såväl i Katalonien som utanför är vår fiende densamma: PP-regeringen och det reaktionära paragraf 155, som attackerar oss, genomför nedskärningar och förnekar oss ett värdigt liv, men som också vill sätta munkorg på oss när vi går ut i kamp. Vi vill också tacka Committee for a Workers' International (CWI) som har organiserat solidaritetsaktioner för vår strejk internationellt. Protester ägde rum utanför ambassader och konsulat i London, Berlin, Dublin, Edinburgh, Krakow, Wien, Québec, Hongkong, Stockholm och många fler städer. De har hjälpt oss att sprida kampen när och fjärran.

När vi organiserar oss och kämpar tillbaka är vi väldigt starka, vilket vi visade den 1 och 3 oktober i de historiska generalstrejkerna som lamslog Katalonien, och återigen den 15 april. Det finns ingen repression som kan stoppa ett mobiliserat folk!

Det är nödvändigt att lyssna på det budskap som ungdomen skickade på Kataloniens gator den 26 april och svara med en generalstrejk som involverar alla arbetare och ungdomar. Det är hur våra föräldrar och mor- och farföräldrar vann demokratiska rättigheter på 1970-talet och det är vad vi vill uppnå också idag!

Manada-domen är en skandal

Den helt skandalösa domen i Pamplonas rättssal i fallet mot våldtäktsgänget "Manada" (vargflocken) har förargat miljontals kvinnor, ungdomar och en majoritet av männen, vilket syntes i de massiva demonstrationer som ägde rum i landet bara timmar efter domen den 26 april.

Männen dömdes till 9 år, vilket kan tyckas mycket, men de dömdes inte för våldtäkt utan för sexuella trakasserier i ett mål där maxstraffet är 22 år. Därför har vreden blivit så massiv. Domen visar på dubbelmoralen i systemets "rättvisa", ett system fullt av francoistiska reaktionärer. Å ena sidan fängslas ungdomar, tweetare och rappare för att de kritiserar monarkin och PP-korruptionen på sociala medier och i låtar; böcker tas ur cirkulation och tidskrifter censureras; polisen skickas till fotbollsmatcher för att konfiskera gula t-shirts då de "eggat till våld". Å andra sidan går korrupta politiker fria, fascister frias för våldsamma attacker och våldet mot kvinnor bemöts med straffrihet.

Domen i fallet med Manada-våldtäktsmännen faller in i det senare: det är ett hån och totalt respektlöst mot den unga kvinna som brutalt attackerades av en grupp män. Rättens dom legaliserar i praktiken våldtäkt och sätter alla kvinnor i fara gentemot de rovdjurslika männen som vet att de kommer att skyddas av "rätts"-systemet.

Vi kan inte tillåta detta! Vi måste vända vår ilska till organisering och kamp. Sindicato de Estudiantes, tillsammans med den socialistiska feministiska plattformen Libres y Combativas, uppmanar till en stor studentgeneralstrejk den 10 maj som stoppar klasser i skolor och universitet, och vi uppmanar alla ungdomar till massivt deltagande i protesterna kring lunchtid kl 12.

I denna stora strejk kommer vi att visa vårt förkastande av detta sexistiska rättssystem och kräva att alla ansvariga domare sparkas. Vi kommer också att visa vårt motstånd mot korruptionen och attackerna på de demokratiska rättigheterna som pågår samt visa vår fulla solidaritet till offret för denna fruktansvärda aggression.

Katalonien: Ökad repression – men motståndet fortsätter

Esquerra Revolucionária (CWI Katalonien)

30 maj 2018

Måndagen den 14 maj valde det katalanska parlamentet Quim Torra till president. Efter att de odemokratiskt hade stoppat valet av Puigdemont, Jordi Sanchez och Jordi Turull tolererade PP-regeringen och statsapparaten till en början valet av Torra. Men de hotade direkt att avsätta honom om han utförde någon som helst ”praktisk ohörsamhet” utanför Madrids kontroll – och de höll sitt ord.

Så fort som Torra utlyste att den nya regeringen skulle innefatta olika katalanska ministrar som är i fängelse eller exil slog PP, Ciudadanos och PSOE-ledningen direkt ner mot demokratiska rättigheter i Katalonien och deklarerade att de förlänger paragraf 155 (som upphäver Kataloniens autonomi) på obestämd tid.

Högerpartiet PP, som är fyllt av korrupktion och francoister, och som bara har fyra ledamöter och 4 procent av rösterna i Katalonien, styr Katalonien på ett halvdiktatoriskt sätt med stöd av Ciudadanos, ett annat högerparti, och socialdemokratiska PSOE.

Premiärminister Rajoy (PP) och hans allierade har inte bara så gott som upphävt den katalanska autonomi mot ett helt folks vilja. Nu pågår också ett race för att se vilka de värsta spanska nationalisterna är och vilka som är beredda att gå längst i att attackera demokratiska rättigheter. I detta race är Ciudadanos ledare Albert Rivera fortsatt i ledningen, och det sätter tonen för strategin och förhållningssättet för såväl PP-regeringen som PSOE.

Det är verkligen skamligt att se hur PSOE:s ledare Pedro Sanchez bugar sig för Rajoy och Rivera när de hakar på deras högerkurs. Han har krävt förändringar i brottsbalken för att anklagelserna om ”revolt” mot katalanska politiker ska stämma bättre, och för att förbjuda alla politiska krafter eller kandidater som inte ”accepterar konstitutionen” från att tillträda. Han skulle vara en bra kandidat till den Orwellska ”Tankeministern”.

Vi får inte glömma att dessa senaste hot är en del av en övergripande kampanj av kriminalisering mot självständighetsrörelsen och alla vänsterorganisationer och -individer, däribland rappare och tweetare som motsäger sig den 1978-liknande regimen. Rättsliga klagomål om ”indoktrinering” och ”uppvigling till hat” har gjorts mot 500 lärare och 134 skolor av Guardia Civil [polisstyrka i spanska staten], vilket backades upp av utbildningsministern som sjöng den francoistiska hymnen ”älskare av döden” under påskhelgen. Detta är en symbol för den antidemokratiska offensiv vi genomlider.

Attacker på yttrandefriheten, mot organisationer och protester har hårdnat, allt medan tv-kanalerna är fyllda av högerextrema kommentatorer som hyllar arresteringarna och åtalerna mot vänster- och pro-självständighetspartiet CUP, mot försvarskommittéerna CDR och mot fackföreningsaktivister som protesterar och strejkar mot paragraf 155.

Hur kan vi inte jämföra detta med Francos repression och rättsliga farser? Denna politiska förföljelse är inte bara riktad mot de som är för självständighet. Vem som helst som kämpar mot PP och dess allierade i deras projekt om ”ett stort Spanien” är i skottlinjen. Ett exempel på agendan hos de som stödjer paragraf 155 är uttalandena som PP:s ledamot Andrea Levy gjorde om att lärarna borde åtalas för ”indoktrinering” av barnen baserat på anonyma tips. De

vill alltså bygga ett nätverk av anonyma spioner för att förfölja meningsmotståndare, precis som under diktaturen!

I den här situationen av en ”demokratisk nödsituation” som Pablo Iglesias [Unido Podemos ledare] nyligen kallade det är det chockerande att ledarna för Unidos Podemos fortsätter att titta bort och hålla tyst. Eller ännu värre: när de ansluter till högerens förtal och de spansk-nationalistiska PSOE-ledarna mot massorna i kampen för en katalansk republik samt likställer vad spanska staten har fått utstå med repressionens offer. De benämner till och med CDR-kommittéernas aktiviteter som ”våld” och anklagar det katalanska folket för att ha väckt fascismens spöke genom att kämpa emot Rajoys reaktionära offensiv!

Men trots allt detta har valet av Quim Torra, en ledare förknippad med den mest reaktionära och högervridna varianten av katalansk nationalism, skapat en stor förvåning och ett stort missnöje inom rörelsen, särskilt bland de delar som har utgjort ryggraden i kampen för Republiken. De hundratusentals arbetare och unga som har avvisat paragraf 155 och kämpat mot repressionen kan inte blunda för PDeCAT:s (borgerligt nationalistiskt parti) och ERC:s (republikansk ”vänster”) ledares försök att nå en överenskommelse med Rajoy och den spanska staten och därmed överge kampen på gatorna. Valet av Torra som president är en del av denna strategi, mer än vad någon retorisk deklARATION är.

Torra gjorde en ökänd hatisk attack mot 15M-rörelsen (”Indignados”) och har gjort avskyvärda xenofobiska kommentarer om det katalanska folket som har sitt ursprung från utanför Katalonien. Han går emot allt som rörelsen för en katalansk republik har kämpat för de senaste månaderna.

År 2012, när tusentals omringade det katalanska parlamentet för att protestera mot nedskärningarna som den då styrande PDeCAT-regeringen (som då kallades ”Convergencia”, sammanförandet) ledd av Artur Mas genomförde, skrev Torra:

”Händelserna denna morgon går inte att tolerera. Jag tänkte direkt på Tejero (ledaren av den fascistiska kuppen 1983 som stormade det spanska parlamentet). Jag känner samma illamående och kallsvett nu. Denna grupp idioter från 15M-rörelsen tar oss in i den femte världen. Jag är ledsen att behöva vara så brutal, men idag är ingen dag för nyanser”.

Detta är samma förolämpningar mot folket och ungdomen som ledarna för PP och Ciudadanos gjorde den 1 och 3 oktober (folkomröstning och generalstrejk)! Hur kan denna man leda motståndet mot den spanska staten och ta kampen framåt för Republiken?

Cynismen och skamlösheten hos den spanska härskande klassen återspeglas i faktumet att politiker från den yttersta högerkanten anklagar Torra för att vara ”uteslutande” eller ”överhög”, och försvarar ännu mer reaktionära högeridéer från såna som Rivera och Arrimadas från Ciudadanos eller Albiol från PP. Men det är just valet av Torra som ger de spanska högernationalisterna ammunition för sin demagogi, och det gör uppgiften att vinna över hela den katalanska arbetarklassen och ungdomen till kampen för en katalansk republik svårare.

När Torra höll sitt invigningstal när han svors in lovade han att jobba för att göra Republiken till en ”verklighet”, men lade inte fram ett enda konkret förslag för hur det skulle gå till och lovade inte att få ett slut på åtstramningarna, otrygga jobb, arbetslöshet eller den bleka framtidsutsikten för ungdomar.

Samtidigt som han bad Rajoysregeringen om en ”ovillkorad” dialog gjorde han inte en enda uppmaning om att frige de politiska fångarna och få ett slut på förföljelsen mot försvarskommittéerna och vänsteraktivister. När han senare utsåg fångslade ministrar försökte han återfå legitimitet, men han har ingen plan på kamp och mobilisering för att svara mot den

spanska högernationalismens och statens offensiv.

Att Torra valdes till president bekräftar vad Esquerra Revolucionària (CWI Katalonien) har sagt länge: de borgerliga katalanska politikerna måste avsättas från rörelsens ledning för nationell frigörelse, och rörelsens verkliga förgrundsfigurer – ungdomen och arbetarna – måste ta över ledningen med en revolutionär strategi kapabel att ena alla förtryckta mot den gemensamma fienden – den spanska och katalanska borgerligheten och det kapitalistiska systemet.

För att bryta den nuvarande dynamiken och stoppa den reaktionära offensiven finns det bara ett alternativ: massmobilisering på gatorna som under den 1 och 3 oktober. Det är vad över 1 miljon krävde på Barcelonas gator den 15 april, med uppmaningen om frihet åt alla politiska fångar.

Det fanns en önskan under protesten för en ny generalstrejk. En månad senare har ledarna för ERC och PDeCAT fortfarande inte svarat på detta krav och gör allt i sin makt för att hålla folket utanför gatorna, där de insisterar på att prioriteten är att ha en ”effektiv regering” för förhandlingar med Rajoy. Men staten har redan gjort klart att allt de vill diskutera är kapitulationsvillkoren!

Inom rörelsen för en katalansk republik finns det två motstående tendenser. Det finns den som representerar majoriteten av rörelsen, vilken består av ungdomar, arbetare och stora skikt av medelklassen som vänder sig vänsterut. De är hängivna till bygget av Republiken och att bryta med den monarkistiska 1978-regimen, eftersom den representerar sexism, francoism, korruption och kapitalistiska attacker som skär ner på våra pensioner, sjukvård och utbildning samt fördömer oss till otrygga jobb, vräkningar och arbetslöshet.

Mot denna majoritet finns det å andra sidan en katalansk högernationalistisk flygel som har väldigt små styrkor i massrörelserna, men stor tyngd i det officiella ledarskapet. Denna borgerliga tendens fruktar de revolutionära initiativen från folket och försöker plantera in så mycket demoralisering i dem som möjligt.

Det verkligt exceptionella angående denna situation är att trots fängslanden, urskillningslös repression och kampanjen från den högljudda spanska nationalismen som dominerar media har miljontals människor i Katalonien kommit fram till slutsatsen att vi inte vill leva under denna odemokratiska, anti-arbetarklass och sexistiska regim. Det finns också skikt bland ungdomar och arbetare som avvisar korruption, åtstramning och repression, men som inte för närvarande stödjer Republiken eftersom de misstror den katalanska högern och härskande klassen, från vilka de bara har fått mottaga nedskärningar, attacker på sina rättigheter och även xenofobiska och rasistiska förolämpningar.

Dessa skikt kan bara vinnas över till Republikens sak med ett program för att drastiskt förbättra levnadsvillkoren hos alla förtryckta. Vi vill inte ha en republik bestående av den katalanska borgerligheten, utan en socialistisk republik som kan förverkliga såväl nationell som social frigörelse och bli avstampet för en socialistisk omvandling i resten av den spanska staten och Europa.

En återspeglning av det missnöje som valet av Torra innebär är att de lokala församlingarna av CUP i Baix Llobregat, Barcelonès och Camp de Tarragona krävde en debatt inom CUP om möjligheten att rösta emot Torra. Arran, CUP:s ungdomsorganisation, publicerade ett uttalande där de sa att Torra var ett ”dåligt val”. Talet i parlamentet av Carles Riera, den nuvarande parlamentariska ledaren för CUP, var väldigt kritiskt och insisterade på att CUP skulle mobilisera mot PDeCAT-ERC-regeringen om de avstod från kampen för Republiken eller vidtog åtgärder mot folkets intressen.

Dessa ord måste omsättas i praktiken i bygget av en enad vänsterfront i kampen för en katalansk republik. Denna kamp måste basera sig på försvarskommittéerna (CDR), CUP, facken som stödde generalstrejken den 8 november mot repressionen, studentfacken Sindicat d'Estudiants och SEPC, alla gräsrotter inom ANC, Omnium, Catalunya en Comu, samt CCOO- och UGT-facken som deltog i demonstrationerna den 15 april. För att besegra repressionen behövs det en kraftfull plan för kamp som börjar i en uppmaning till generalstrejk.

Tillsammans med en upprätthållen och massiv mobilisering måste vi också försvara ett program för klassoberoende och socialism i rörelsen för nationell frigörelse. Detta kräver bygget av en stark revolutionär vänster i hela Katalonien och den spanska staten. Det är vad Esquerra Revolucionària / Izquierda Revolucionaria (CWI Katalonien/Spanska staten) kämpar för.

Esquerra Revolucionària (CWI Katalonien) kräver:

- Ner med paragraf 155. Frihet för alla politiska fångar. Dra tillbaka den nationella polisstyrkan och Guardia Civil från Katalonien.
- Riv upp alla försämringar av arbetsrätt och pensioner. Pension vid 60 års ålder med 100 procent av lönen – ge unga arbetare ersättningskontrakt.
- För en minimilön på 1 100 euro (11 400 kronor) per månad med 35 timmars arbetsvecka utan löneförlust.
- Förbjud alla vräkningar. Förstatliga bostadsbolagen och inför hyror man har råd med. Exproprier alla tomma hus som ägs av bankerna.
- Återförstatliga all privatiserad offentlig service – upprätthåll och utvidga arbetsstyrkan. Respektera arbetarnas rättigheter.
- Riv upp alla kontrareformer inom utbildningen. För högkvalitativ, demokratisk, sekulär och gratis utbildning från förskola till universitet.
- För rätten till gratis, offentlig och värdig sjukvård.
- Solidaritet med flyktingar: inga kvoter eller interneringskamper. Upphäv de rasistiska immigrationslagarna.
- Fullständiga demokratiska rättigheter – yttrande-, mötes- och organisationsfrihet. Avskaffa de antidemokratiska lagarna.
- Förstatliga bankerna och de strategiskt viktiga delarna av ekonomin för att hjälpa folket och garantera välfärd åt folkflertalet.
- För rätten till självbestämmande för Katalonien, Baskien och Galicien. För en socialistisk konfederation baserat på den frivilliga unionen av de nationella folken som utgör den spanska staten, om detta är deras demokratiskt uttryckta önskan.